

Arrest

nr. 118 932 van 14 februari 2014
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 9 oktober 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 september 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 december 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 januari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat C. VAN CUTSEM loco advocaat M. LYS en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 14 juni 2012 en heeft zich de volgende dag vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 17 juli 2012 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 8 juli 2013.

1.3. Op 6 september 2013 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaarde een Afghaans staatsburger te zijn van Hazara origine en afkomstig van het district Qarabagh van de provincie Ghazni. U verliet uw land van herkomst na problemen met de taliban. U werkte als herder en kwam in deze hoedanigheid tijdens een van uw tochten de taliban tegen. Zij zeiden dat u zich bij hen moest aansluiten, ze zouden u meer betalen dan u nu verdiende. Thuis gekomen vertelde u alles aan uw vader, bij wie de angst om het hart sloeg. U werkte nog een week verder, maar nadien zei uw vader dat u binnen moest blijven. U bleef een tijd binnen en kreeg in deze periode nog drie dreigbrieven van de taliban. Uiteindelijk besloot uw vader dat u moest vluchten. U verliet Afghanistan en reisde naar België waar u aankwam op 14 juni 2012 en op 6 juni 2012 een asielaanvraag indiende.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u de volgende documenten neer: een kopie van de taskara van uw vader en een briefomslag.

B. Motivering

Voorafgaandelijk moet worden gesteld dat u, overeenkomstig de beslissing die u door de dienst Voogdij werd betekend op datum van 26 juni 2012 in verband met de medische tests tot vaststelling van uw leeftijd overeenkomstig de artikelen 3§2, 2° ; 6§2, 1° ; 7 en 8§1 van Titel XIII, hoofdstuk 6 «Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen» van de Wet van 24 december 2002, zoals gewijzigd door de Programmawet van 22 december 2003 en door de Programmawet van 27 december 2004 en die aantoont dat u op het ogenblik van het onderzoek reeds meer dan 18 jaar was, niet kan worden beschouwd als minderjarige.

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er echter te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in uw hoofde sprake zou zijn van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie. U maakt evenmin een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming aannemelijk. Na uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal kan er immers geen geloof gehecht worden aan uw beweringen over uw verblijfplaatsen voor uw aankomst in België.

U was immers niet bij machte om uw recente herkomst uit Afghanistan aannemelijk te maken daar u van tal van feiten die zich de afgelopen jaren in uw regio afspeelden niet op de hoogte was. Zo werd er gepeild naar de werking van de openbare diensten in uw regio. Er werd u gevraagd of ze werkten, of er klachten waren. Waarop u antwoordde dat ze werkten, dat ze de mensen hielpen indien ze konden en dat de mensen vonden dat de overheid voor veiligheid moest zorgen (cgvs, p. 7). Toen er gevraagd werd of er nog problemen waren, gaf u geen antwoord (cgvs, p. 7). Wat u zei deed echter verbazen. Uit een artikel van de Afghaanse nieuwssite Pajhwok van 5 oktober 2011 blijkt immers dat op dat ogenblik bijna alle overheidsdiensten reeds 5 jaar gesloten waren, en dit de meeste van de 12 districten van de provincie Ghazni. Het absentieïsme onder het overheidspersoneel bleek enorm. Het is dan ook opmerkelijk dat u hier niets van zegt. Aangezien op deze manier de kloof tussen het overheidspersoneel en de bevolking toenam, mag er worden aangenomen dat dit tot klachten leidde en dat u hier iets over kwijt kan. Bovendien betreft het geen eenmalig feit, maar een langdurige situatie die invloed heeft op het dagelijks leven.

Gevraagd naar de invloed en de macht van de taliban in uw regio antwoordde u enkel dat de taliban aanwezig was en zijn activiteiten had en dat ze mensen doodden als ze niet deden wat zij wilden. Dat de taliban op een gegeven ogenblik de handelaars verbood om de bevroren kippen te verkopen of dat de taliban op een gegeven ogenblik in alle dorpen van uw district geld eiste van de bevolking, blijkt u niet te weten (cgvs, p. 7). Er werd gevraagd of de taliban een radiostation hadden. Hierop antwoordde u bevestigend, maar toen u gevraagd werd of dit ook het geval was in uw eigen regio in het bijzonder, stelde u dat dit niet het geval was (cgvs, p. 6). Hoewel uit de informatie blijkt dat dit sinds een aantal maanden voor uw vertrek weldegelijk het geval was. Toen u het onderwerp mobiele telefonie ter sprake kwam stelde u weliswaar dat de taliban deze probeerde te saboteren, maar voorbeelden kon u niet geven. Dat de taliban luttele maanden voor uw vertrek een grote zendmast op amper 6 km van de hoofdbazaar van uw district dynamiteerde, wist u blijkbaar niet. Dat u een van deze feiten op zich niet zou kunnen vernoemen is aannemelijk, dat u daarentegen over de hele lijn het antwoord schuldig moet blijven, is dat niet.

Wanneer er gevraagd werd of er problemen waren met het onderwijs, of er aanvallen waren, antwoordde u dat leerkrachten bedreigt werden en dat de scholen een tijd gesloten waren (cgvs, p. 8). Verder bevestigde u dat er ook aanvallen op scholen waren geweest, een drie à vier jaar geleden, maar u kon verder geen enkel detail kwijt (cgvs, p. 8). Nochtans waren er in de zomer van 2010 verscheidene incidenten in uw district, twee scholen werden in brand gestoken en één werd gedynamiteerd. Opnieuw kan gesteld worden dat er redelijkerwijze van u kan worden verwacht dat u hierover kan vertellen. U stelde de dieren te hoeden van verscheidene mensen uit uw regio, u had dus voldoende contact met de buitenwereld. Uw vader luisterde ook naar de radio, zei u (cgvs, p.5-6). U leefde dus niet volkomen geïsoleerd.

Voorts zijn er nog tal van zaken die u niet blijkt te weten. Hoewel u stelde dat uw vader naar de radio luisterde, kan u niet één Afghaans radiostation noemen (cgvs, p. 6). Toen u werd gevraagd naar verkiezingen kon u enkel kwijt dat er in 2010 verkiezingen waren en dat er stembureaus waren (cgvs, p. 8). Toen u gevraagd werd of u Najibullah Gulistani – een parlamentskandidaat uit uw district – kende, zei u van wel, maar verder kon u niets over deze man kwijt. Ook over zijn ontvoering wist u niets (cgvs, p. 8). Toen u gevraagd werd of er belangrijke wegen door uw district liepen, antwoordde dat er de weg naar Kandahar was, in de andere richting ging deze weg naar Ghazni zei u. Waar de weg verder naartoe liep wist u niet (cgvs, p. 6-7). Dit is opmerkelijk, want deze weg loopt na Ghazni verder naar Kaboel, wat niet enkel de hoofdstad is, maar ook dichterbij dan Kandahar.

Op basis van al het voorgaande meen ik dat u noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend. De door u aangebrachte documenten zijn niet van aard deze conclusie te wijzigen. Immers, het feit dat de kopie van de taskara van uw vader vanuit Afghanistan werd verstuurd is op zich nog geen bewijs van uw eigen herkomst. Betreffende de kopie van de taskara van uw vader dient te worden opgemerkt dat documenten enkel bewijswaarde hebben indien zij worden ondersteund door een geloofwaardig en coherent asielrelaas, wat hier niet het geval is. Hieraan dient te worden toegevoegd dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratieve dossier is toegevoegd, dat Afghaanse documenten zeer weinig waarde hebben gezien de hoge graad van corruptie in Afghanistan. Veel valse documenten zijn ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben bijgevolg een slechts een zeer beperkte bewijswaarde bij het vaststellen van de geloofwaardigheid van het asielrelaas en de identiteit van een Afghaanse asielzoeker. Bovendien dient eraan te worden toegevoegd dat het slechts een kopie betreft waar enkel originele documenten als bewijsmateriaal kunnen gelden.

Wat betreft de geloofwaardigheid van uw verklaringen over uw beweerde verblijf in Afghanistan moet worden opgemerkt dat geloofwaardige verklaringen in dit verband belangrijk zijn voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Indien u het de asielinstanties immers niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u gedurende de laatste jaren werkelijk heeft verbleven, maakt u het deze instanties onmogelijk om een correct inzicht te krijgen over uw leefsituatie of herkomst, uw eventuele problemen en uw eventuele nood aan bescherming.

De vaststelling dat u niet recent uit Afghanistan afkomstig bent, is op zich geen reden om u het statuut van subsidiair beschermde te ontzeggen. Het feit echter dat u als asielzoeker geen reëel zicht biedt op uw herkomst, uw verblijfssituatie en de eventuele problemen die daaruit voortvloeien, verhindert de asielinstanties een juist beeld te vormen over uw werkelijke nood aan bescherming.

Het is de taak van de asielinstanties de vrees van de aanvrager te beoordelen ten aanzien van het land waarvan hij de nationaliteit draagt. Hiervoor is het vooreerst van belang te kunnen vaststellen of de betrokken asielzoeker de nationaliteit van Afghanistan bezit. Sinds decennia leven miljoenen Afghanen buiten hun land van herkomst. Grote groepen Afghanen leven in de buurlanden Iran en Pakistan, anderen hebben zich gevestigd in landen als Tajikistan, Rusland, Dubai, India. Mogelijks hebben ze daar een reëel verblijfsalternatief ontwikkeld of hebben ze zelfs de nationaliteit van het gastland verworven. In die context is het van belang dat de asielzoeker aannemelijk maakt dat hij de Afghaanse nationaliteit bezit en dat hij een duidelijk zicht geeft op zijn reële herkomst en reële verblijfssituatie.

Daarnaast wordt er vastgesteld dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland): de geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaatsen zijn niet noodzakelijk de (huidige) plaats of regio van herkomst. Het is van belang dat de asielzoeker

een duidelijk zicht biedt op zijn werkelijke achtergrond, netwerk, familiale context zodat de asielinstantie kan beoordelen of er in hoofde van betrokkene een reëel binnenlands vluchtalternatief bestaat.

Om deze redenen is het van belang om te kunnen vaststellen waar de asielzoeker tot voor zijn vertrek woonde. Indien immers doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat de kandidaat-vluchteling geen zicht biedt op zijn nationaliteit, zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, is het voor de instanties onmogelijk om een correct zicht te krijgen op de nood aan bescherming van deze persoon.

Er dient in deze te worden benadrukt dat er van een kandidaat-vluchteling redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van begin af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (zie ook UNHCR, Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees, paragraaf 205). U heeft het de Commissaris-generaal, door het afleggen van bedrieglijke of ongeloofwaardige verklaringen omtrent uw verblijfplaatsen en de hieraan verbonden levenssituatie in de jaren voor uw komst naar België, onmogelijk gemaakt om een correct beeld te krijgen van een kernaspect van uw asielrelaas en vluchtmotieven. Uw verklaringen laten immers niet toe om op een correcte wijze tot een inschatting te komen van uw werkelijke (familiale) situatie, van het al dan niet bestaan van een netwerk in uwen hoofde of van uw verblijfssituatie of regio van herkomst. Een kandidaat-vluchteling heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem/haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de Commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. Gezien u hier in gebreke bent gebleven kan u het statuut van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus niet worden toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert de schending aan van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het vluchtelingenverdrag), de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 57/6, §2, 57/7bis (thans 48/7) en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijderingen van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, de algemene zorgvuldigheidsplicht alsook voert hij het bestaan van een beoordelingsfout aan.

Verzoeker stelt dat hij de motivering van de bestreden beslissing, die zeer beknopt is en geen geloofwaardigheid hecht aan verzoekers asielrelaas, niet kan aanvaarden, daar de bestreden beslissing ongefundeerd is en meerdere onjuistheden bevat. Verzoeker geeft toe dat hij niet de waarheid heeft verteld op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS) wat de datum van zijn aankomst in Europa betreft, dat hij in werkelijkheid Afghanistan in 2010 verliet voor Griekenland, dat hij in Griekenland nooit asiel heeft kunnen aanvragen vanwege de wel bekende dramatische organisatie van de asielprocedure in Griekenland, dat zijn vingerafdrukken werden genomen, maar hij nooit nieuws heeft gekregen van de Griekse overheid, dat hij aan de Belgische overheid niet durfde te zeggen dat hij eerst in Griekenland had geleefd, omdat hij een gedwongen repatriëring vreesde. Onder verwijzing naar het arrest MSS c. Belgique et Grèce van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) van 21 januari 2011 stelt verzoeker dat dit duidelijk te begrijpen is als men de onmenselijke omstandigheden kent waarin asielzoekers in Griekenland behandeld worden. Verzoeker vervolgt dat hij besloot naar België te reizen in juni 2012 om in ons land een asielaanvraag in te dienen, maar hij niet meer in Afghanistan verbleef sinds 2010, dat het dus te begrijpen is dat hij niet op de hoogte was van feiten die zich in zijn regio sinds 2010 afspeelden. In het gehoorverslag van het CGVS kan, volgens verzoeker, vastgesteld worden dat op de pagina's 6 tot 9 de enige vragen op welke hij niet kon antwoorden betreffende zijn land van herkomst vragen waren die gesteld werden over gebeurtenissen die na 2010 plaatsvonden. Hij meent dat hij alle andere vragen kon

beantwoorden zoals wat een PRT is alsook betreffende de aanplant van aardappelen, betreffende de schapen en dat hij ook de omrekening kon maken tussen euro's, dollars en afghani, dat hij niet alle grote belangrijke wegen in Afghanistan kent, maar goed heeft kunnen uitleggen waarom hij die niet kende. Verzoeker meent dat nu hij toegeeft dat hij Afghanistan in 2010 heeft verlaten, het beter te begrijpen is waarom hij op al die vragen niet kon antwoorden en dat de Raad, in het kader van de procedure in volle rechtsmacht, dient te onderzoeken of verzoeker echt uit Ghazni kwam op basis van die nieuwe informatie en op basis van de nieuwe documenten die worden neergelegd.

2.1.2. Betreffende de nieuwe documenten die hij neerlegt, stelt verzoeker in een tweede onderdeel dat hij tijdens zijn gehoor op het CGVS als enige document de taskara van zijn vader neerlegde, dat hij zijn eigen taskara in België verloren had. Verzoeker wijst er op dat het CGVS beweert dat een kopie van een taskara van zijn vader op zich geen bewijs is van zijn eigen herkomst, dat hij echter nieuwe documenten neerlegt die bewijzen dat hij de Afghaanse nationaliteit bezit. Verzoeker merkt op dat zijn vader, die nog steeds in Afghanistan verblijft, een kopie had gemaakt van zijn taskara en dat hij zijn vader vroeg deze kopie op te sturen per mail. Verzoeker wijst er op dat de taskara stelt dat hij 14 jaar was in 2010, dat dit ook is wat hij altijd gezegd heeft aan de Belgische overheid, dat hij immers verklaarde, wanneer hij in België kwam, dat hij geboren was op 31 december 1995. Hij vervolgt dat de Dienst Voogdij er op wees dat dit niet correct was en hij in 1992 geboren was, maar dat hij die conclusie altijd betwist heeft, dat het document hem werd gegeven in 2010 voor hij Afghanistan verliet. Verder voegt verzoeker aan zijn inleidend verzoekschrift de kopieën toe van de identiteitskaarten voor kiezers van zijn vader, zijn moeder, zijn zus en zijn oom. Verzoeker verklaart dat hij geen andere vertaling kon geven dan een vrije vertaling, dat de voornoemde kaarten in 2003 uitgegeven werden door de Afghaanse overheid onder controle van de Verenigde Naties, waarschijnlijk UNHCR, dat er referentienummers op elk van die kaarten staan, dat op de kiezerskaart van verzoeker geschreven werd dat hij 18 jaar was in 2003, dat dit duidelijk verkeerd is, dat de reden van die vergissing is dat de Afghaanse overheid over de leeftijd van kiezers 'bedrogen' om meer potentiële kiezers te kunnen krijgen. Verzoeker meent dat de nieuwe documenten minstens een begin van bewijs zijn van zijn Afghaanse nationaliteit en van het feit dat hij tot 2010 in Afghanistan verbleef. Betreffende de motivering van de verwerende partij dat Afghaanse documenten een zeer beperkte bewijswaarde hebben bij het vaststellen van de geloofwaardigheid van het asielrelaas en de identiteit van een Afghaanse asielzoeker en de toevoeging in het administratief dossier van informatie over de corruptie en de valse documenten in Afghanistan, wenst verzoeker op te merken dat het feit dat er veel corruptie bestaat in Afghanistan niet genoeg is om te beweren dat alle Afghaanse documenten vervalst zijn of om te beweren dat er geen enkele bewijswaarde kan worden gegeven aan documenten die neergelegd worden door een Afghaanse asielzoeker alsook dat het arrest Singh c. Belgique van het EHRM stelt dat de afwijzing van documenten die neergelegd worden door asielzoekers die niet overtuigend worden geacht zonder hun authenticiteit te verifiëren in strijd is met het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel uit artikel 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) in combinatie met artikel 3 van het EVRM. Verzoeker meent dat deze rechtspraak van toepassing is en de Raad de bestreden beslissing minstens moet vernietigen om het dossier naar het CGVS terug te wijzen ten einde het dossier verder te onderzoeken wat betreft de geloofwaardigheid en de authenticiteit van de nieuw neergelegde documenten.

2.1.3. In een derde onderdeel gaat verzoeker in op de veiligheidssituatie in Qarabagh in de provincie Ghazni. Verzoeker legt uit afkomstig te zijn van het district Qarabagh in de provincie Ghazni, wat volgens hem bevestigd wordt door de informatie in zijn taskara, de taskara van zijn vader en de kiezerskaarten van zijn familieleden. Verder meent verzoeker dat hij gedurende het gehoor op het CGVS ook enkele informatie heeft kunnen geven over Ghazni. Hij meent dat de documenten en de informatie aantonen dat er veel aanwijzingen bestaan dat hij een Afghaanse burger is, afkomstig uit het district Qarabagh. Onder verwijzing naar de *'UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan'* van 6 augustus 2013, stelt verzoeker dat de veiligheidssituatie in Afghanistan verslechterd is in vergelijking met 2012, dat meerdere incidenten hebben plaatsgevonden in 12 provincies, waaronder de provincie Ghazni, waarna hij uit het voornoemde document citeert. Verzoeker wijst er op dat zelfs voor de publicatie van de voornoemde Guidelines, uit de praktijk van het CGVS bleek dat asielzoekers die afkomstig waren uit bepaalde districten van de provincie Ghazni, de subsidiaire bescherming toegekend kregen, dat in 2010-2011 de subsidiaire bescherming zelfs werd toegekend voor heel de provincie, waarbij het verwijst naar het beleid van het CGVS inzake asielaanvragen van Afghaanse asielzoekers van september 2010. Gezien de nieuwe Guidelines aantonen dat de veiligheidssituatie in het algemeen is verslechterd en dat de

provincie Ghazni behoort tot de provincies waar meer incidenten plaatsvonden, meent verzoeker dat het CGVS de veiligheidssituatie in het district Qarabagh in de provincie Ghazni dient te onderzoeken.

2.1.4. In een laatste onderdeel wijst verzoeker op zijn etnische afkomst en de gevolgen daarvan op de nood aan internationale bescherming. Verzoeker stelt dat hij uitgelegd heeft dat hij van Hazara origine is, dat uit voornoemde Guidelines blijkt dat Afghanistan de derde gevaarlijkste staat ter wereld is voor mensen die behoren tot etnische minderheden, dat Hazara's het slachtoffer zijn van maatschappelijke discriminatie, intimidatie en zelfs moorden, waarna hij citeert uit de voornoemde Guidelines. Verzoeker stelt dat in de provincie waarvan hij afkomstig is gewelddadige incidenten hebben plaats gevonden tussen Kuchis herders en Hazara's en dat dit geweld geleid heeft tot verplaatsing van Hazara dorpelingen, waarna hij opnieuw citeert uit de voornoemde Guidelines. Verzoeker meent dus dat zijn nood aan bescherming ook onderzocht moet worden in het licht van zijn Hazara origine.

In fine van zijn verzoekschrift vraagt verzoeker in hoofdorde de bestreden beslissing te hervormen en hem de vluchtelingenstatus toe te kennen, in ondergeschikte orde, de bestreden beslissing te hervormen en hem het subsidiaire beschermingsstatuut toe te kennen en in meest ondergeschikte orde de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak te verwijzen naar het CGVS zodat zij kan overgaan tot bijkomende onderzoeksmaatregelen betreffende de punten aangehaald in zijn beroep.

Als bijlage aan zijn verzoekschrift voegt verzoeker volgende, in de bijgevoegde inventaris als volgt omschreven documenten:

- taskara van verzoeker
- taskara van verzoekers vader
- kopie van identiteitskaart voor kiezers van verzoekers vader
- kopie van identiteitskaart voor kiezers van verzoeker, zijn moeder, zijn zuster en zijn oom

2.2. Vooreerst benadrukt de Raad dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel worden aangeduid die zouden zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werden geschonden (RvS 8 januari 2007, nr. 166.392).

2.2.1. Het volstaat derhalve niet een opsomming te geven van een aantal wettelijke bepalingen zonder te verduidelijken op welke wijze deze bepalingen geschonden zijn. De Raad stelt vast dat verzoeker niet de minste toelichting geeft op welke manier hij de artikelen 48, 48/2 en 48/5 van de vreemdelingenwet geschonden acht. De Raad ziet overigens niet in hoe de aangehaalde artikelen zouden geschonden zijn. Artikel 48 van de vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden die daartoe worden gesteld door de internationale overeenkomsten die België binden, als vluchteling kan worden erkend. Artikel 48/2 van de vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de in artikel 48/3 of artikel 48/4 bedoelde voorwaarden als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kan worden erkend. Het betreffen echter algemeen geformuleerde artikelen, die het recht op asiel of op subsidiaire bescherming voor bepaalde personen omschrijven doch geenszins een automatische inhouden voor personen die zich op de vluchtelingenconventie *juncto* artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of op artikel 48/4 van de vreemdelingenwet beroepen om asiel dan wel subsidiaire bescherming te verkrijgen. Het betreffen echter algemeen geformuleerde artikelen, die het recht op asiel of op subsidiaire bescherming voor bepaalde personen omschrijven doch geenszins een automatische inhouden voor personen die zich op de vluchtelingenconventie *juncto* artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of op artikel 48/4 van de vreemdelingenwet beroepen om asiel dan wel subsidiaire bescherming te verkrijgen.

2.2.2. De Raad herhaalt dat het niet volstaat louter te wijzen op wettelijke bepalingen en rechtsbeginselen zonder nader uit te werken hoe deze geschonden worden door de bestreden beslissing. De schending van "het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur" is dan ook onontvankelijk aangevoerd, nu dit niet wordt geconcretiseerd, noch nader wordt toegelicht. In zoverre met het aanvoeren van een schending van "het algemeen beginsel van behoorlijke bestuur" het aanvoeren van een schending van de zorgvuldigheidsplicht beoogd wordt, wijst de Raad naar wat dienaangaande uiteengezet wordt onder punt 2.15.

2.3. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht,

zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen.

De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, a.w., nr. 204). Het is de taak van de asielzoeker om de verschillende elementen van zijn relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van de asielaanvraag aan te reiken. Het is de taak van de asielinstanties om in het licht van de verklaringen van de betrokkene en van de concrete omstandigheden van de zaak te onderzoeken of er sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of dat de betrokkene een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

De Raad wijst er ook op dat het louter aanhalen van een vrees voor vervolging op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. Deze vrees dient immers ook steeds getoetst te worden aan objectieve vaststellingen en verzoeker dient in dit verband de vrees concreet aannemelijk te maken. De vrees moet met andere woorden niet alleen subjectief bij hem aanwezig zijn maar moet ook kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvlucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354).

2.5. Gebaseerd op de verklaringen van verzoeker, zoals die terug te vinden zijn in het gehoorverslag van 8 juli 2013, stelt de Raad vast dat de commissaris-generaal terecht stelde dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt afkomstig te zijn uit de door hem voorgehouden regio. Bijgevolg kan evenmin geloof worden gehecht aan verzoekers verklaringen over de vervolgingsfeiten die hij in zijn regio van herkomst in die periode zou hebben meegemaakt.

2.6. Waar verzoeker zijn gebrek aan kennis tracht te verschonen door te stellen dat hij in werkelijkheid Afghanistan in 2010 reeds verliet voor Griekenland, wijst de Raad er op dat de kandidaat-vluchteling de verplichting heeft om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn

asielaanvraag en het aan hem/haar is om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoeker dat hij zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. De asielinstanties mogen van een kandidaat-vluchteling correcte verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over diens leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, diens identiteit en nationaliteit, plaats(en) van eerder verblijf en de door hem afgelegde reisroute (richtlijnconforme interpretatie van artikel 48/3 en 48/4 vreemdelingenwet met artikel 4, lid 1 en 2 van richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004).

De Raad stelt vast dat het meedelen voor het eerst in het inleidend verzoekschrift dat verzoeker in 2010 Afghanistan verlaten heeft voor Griekenland, laattijdig is en verzoekers algemene geloofwaardigheid ondermijnt. Uit de verklaring afgelegd op de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) blijkt dat verzoeker verklaarde dat hij Afghanistan verliet en ongeveer drie maanden onderweg was om via Iran, Turkije, Griekenland (waar hij ongeveer 50 dagen verbleef), Italië en (een) ander(e) ongekend(e) land(en) naar België kwam waar hij een asielaanvraag indiende op 10 april 2012 (verklaring DVZ, vraag 35). Uit de stukken van het administratief dossier blijkt niet dat verzoeker op enig moment gewag maakte van een langdurig verblijf, zijnde een verblijf van meer dan 50 dagen, in Griekenland.

Verzoekers vergoelijking dat hij zijn verblijf in Griekenland niet durfde te vermelden aan de Belgische overheid omdat hij een gedwongen repatriëring vreesde en wijst op de situatie van asielzoekers in Griekenland onder verwijzing naar het arrest MSS c. Belgique et Grèce van het EHRM, is geen afdoende verschoningsgrond voor een dergelijke fundamentele wijziging in zijn verklaringen. Immers van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, en dit reeds van bij het eerste interview daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Het feit dat verzoeker nagelaten heeft dit te doen en essentiële elementen heeft verzwegen, ondermijnt zijn algehele geloofwaardigheid en tast de ernst van de door hem aangehaalde vrees aan.

Bovendien stelt de Raad, samen met de verwerende partij, vast dat verzoeker van zijn voorgehouden verblijf in Griekenland geen enkel stavingstuk bijbrengt en dat het opmerkelijk is dat geenszins blijkt uit het administratief dossier dat in Griekenland daadwerkelijk zijn vingerafdrukken zouden zijn genomen, zoals verzoeker tracht voor te houden

Ten overvloede wijst de Raad er op dat door dergelijke handelwijze wederom de vaststelling van het CGVS dat verzoeker geen reëel zicht biedt op zijn herkomst en zijn verblijfssituatie en dat verzoeker op die manier het CGVS (en de Raad) verhindert een juist beeld te kunnen vormen van zijn werkelijke nood aan bescherming, wordt bevestigd.

2.7. Daargelaten de vraag of verzoeker al dan niet in 2010 Afghanistan verlaten heeft, stelt de Raad vast dat het eventueel reeds verlaten van Afghanistan in 2010 geen afbreuk doet aan de vaststelling van de commissaris-generaal dat verzoeker zijn verblijf de laatste jaren voor zijn vertrek in het district Qarabagh in de provincie Ghazni niet aannemelijk maakt. Immers blijkt uit de motivering van de bestreden beslissing dat verzoeker het antwoord schuldig diende te blijven omtrent elementen waarvan verwacht kan worden dat hij daarvan op de hoogte is zelfs indien hij in 2010 Afghanistan zou hebben verlaten. Zo stelt de commissaris-generaal terecht dat *“U was immers niet bij machte om uw recente herkomst uit Afghanistan aannemelijk te maken daar u van tal van feiten die zich de afgelopen jaren in uw regio afspeelden niet op de hoogte was. Zo werd er gepeild naar de werking van de openbare diensten in uw regio. Er werd u gevraagd of ze werkten, of er klachten waren. Waarop u antwoordde dat ze werkten, dat ze de mensen hielpen indien ze konden en dat de mensen vonden dat de overheid voor veiligheid moest zorgen (cgvs, p. 7). Toen er gevraagd werd of er nog problemen waren, gaf u geen antwoord (cgvs, p. 7). Wat u zei deed echter verbazen. Uit een artikel van de Afghaanse nieuwssite Pajhwok van 5 oktober 2011 blijkt immers dat op dat ogenblik bijna alle overheidsdiensten reeds 5 jaar gesloten waren, en dit de meeste van de 12 districten van de provincie Ghazni. Het absentisme onder het overheids personeel bleek enorm. Het is dan ook opmerkelijk dat u hier niets van zegt. Aangezien op deze manier de kloof tussen het overheids personeel en de bevolking toenam, mag er worden aangenomen dat dit tot klachten leidde en dat u hier iets over kwijt kan. Bovendien betreft het geen eenmalig feit, maar een langdurige situatie die invloed heeft op het dagelijks leven. Gevraagd naar de invloed en de macht van de taliban in uw regio antwoordde u enkel dat de taliban aanwezig was en zijn activiteiten had en dat ze mensen doodden als ze niet deden wat zij wilden. (...) Voorts zijn er nog tal*

van zaken die u niet blijkt te weten. Hoewel u stelde dat uw vader naar de radio luisterde, kan u niet één Afghaans radiostation noemen (cgvs, p. 6). (...) Toen u gevraagd werd of er belangrijke wegen door uw district liepen, antwoorde dat er de weg naar Kandahar was, in de andere richting ging deze weg naar Ghazni zei u. Waar de weg verder naartoe liep wist u niet (cgvs, p. 6-7). Dit is opmerkelijk, want deze weg loopt na Ghazni verder naar Kaboel, wat niet enkel de hoofdstad is, maar ook dichterbij dan Kandahar."

Verder stelt de Raad vast dat verzoeker zelf aangeeft tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal op 8 juli 2013 dat er drie à vier jaar geleden scholen werden aangevallen, doch dat hij er niet veel van weet.

Van verzoeker, die aangeeft op het gehoor op het CGVS dat hij de dieren hoedde voor verscheidende mensen uit de regio (gehoorverslag CGVS, p.5), waardoor hij aldus contact had met de buitenwereld alsook stelt dat zijn vader naar de radio luisterde (gehoorverslag CGVS, p. 5-6) en aldus niet volkomen geïsoleerd leefde, kan enige informatie verwacht worden omtrent incidenten en gebeurtenissen in zijn regio.

In het licht van voorgaande motieven stelt de Raad vast dat verzoekers bewering ter gelegenheid van zijn verzoekschrift dat hij enkel vragen omtrent gebeurtenissen na 2010 niet kon beantwoorden, niet correct is, daar verzoeker niet enkel onwetend was met betrekking tot gebeurtenissen na 2010, maar ook onwetend en/of vaag is met betrekking tot gebeurtenissen, incidenten en algemene kennisvragen met betrekking tot zijn verblijf betreffende de periode voor 2010.

2.8. Het feit dat verzoeker bepaalde zaken wel weet (wat een PRT is, uitleg over aanplant van aardappelen en over schapen, de omrekening tussen euro's, dollars en afghani), wijzigt niets aan de vaststellingen waaruit blijkt dat verzoekers kennis niet toereikend is om zijn afkomst uit het district Qarabagh in de provincie Ghazni aannemelijk te maken. De opgesomde vaststellingen in punt 2.7., die steun vinden in het administratief dossier, worden door verzoeker niet met concrete argumenten weerlegd.

2.9. Waar verzoeker ter terechtzitting nog aangeeft dat hij bij de eerste vragen niet in de mentale toestand was om op die vragen te antwoorden, beperkt hij zich tot een loutere bewering die geenszins verder toegelicht wordt, noch gestaafd wordt, zodat de Raad geenszins kan oordelen op welke wijze een 'mentale toestand' een invloed zou gehad hebben op het gehoor. De Raad stelt bovendien vast dat verzoeker tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen desbetreffend niets heeft gemeld.

2.10. De door verzoeker aan zijn verzoekschrift gevoegde stukken betreffen allen kopieën. Aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën kan echter geen bewijswaarde worden gehecht (cf. RvS, 24 maart 2005, nr. 142.624; RvS, 25 juni 2004, nr. 133.135). Verder wijst de Raad er op dat documenten, om er bewijskracht aan te kunnen ontleen, ondersteund dienen te worden door geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen hetgeen, zoals blijkt uit onderhavig arrest, *in casu* niet het geval is (RvS 14 juli 2011, nr. 7257 (c)). Bovendien betreffen de vertalingen van de kiezerskaarten vertalingen die niet voor eensluidend verklaard zijn, zodat deze conform artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet in overweging worden genomen. Ten overvloede wijst de Raad er op dat de kiezerskaarten, volgens verzoekers beweringen, uitgegeven werden in 2003, zodat deze bezwaarlijk verzoekers verblijf in de jaren voor zijn vertrek uit Afghanistan in het district Qarabagh van de provincie Ghazni kunnen aantonen.

Ten slotte verwijst de Raad nog naar de pertinente overweging van de commissaris-generaal in de bestreden beslissing betreffende Afghaanse documenten, waar gesteld wordt: *"Hieraan dient te worden toegevoegd dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratieve dossier is toegevoegd, dat Afghaanse documenten zeer weinig waarde hebben gezien de hoge graad van corruptie in Afghanistan. Veel valse documenten zijn ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben bijgevolg een slechts een zeer beperkte bewijswaarde bij het vaststellen van de geloofwaardigheid van het asielrelaas en de identiteit van een Afghaanse asielzoeker."*

Waar verzoeker stelt dat het feit dat er veel corruptie bestaat niet genoeg is om te beweren dat alle Afghaanse documenten vervalst zijn of om te beweren dat er geen enkele bewijswaarde kan worden gegeven aan documenten die neergelegd worden door Afghaanse asielzoekers, wijst de Raad er op dat verzoeker uitgaat van een verkeerde lezing van de bestreden beslissing. Immers blijkt uit bovenstaand geciteerd motief dat aan Afghaanse documenten zeer weinig waarde - doch niet geen enkele waarde - kan worden gehecht gezien de hoge graad van corruptie in Afghanistan. Uit de bestreden beslissing blijkt afdoende dat de commissaris-generaal geen bewijswaarde hechtte aan de door verzoeker voorgelegde taskara van zijn vader daar dit geen bewijs vormt van verzoekers eigen afkomst en doordat het slechts een kopie betreft waar enkel originele documenten als bewijsmateriaal kunnen gelden. Voorgaande motieven worden door verzoeker niet betwist. Ook in onderhavig arrest worden de redenen aangegeven waarom verzoekers aan het verzoekschrift gevoegde documenten niet in overweging kunnen worden genomen of het deze aan bewijswaarde ontbreekt.

Waar verzoeker verwijst naar het arrest Singh et autres c. Belgique van 2 oktober 2012 van het EHRM, merkt de Raad op dat dit arrest er enkel op wijst dat de nationale asielinstanties, wanneer er twijfels bestaan omtrent de voorgehouden nationaliteit en verblijfplaatsen van een asielzoeker en deze asielzoeker vervolgens documenten aanbrengt die deze twijfels zouden kunnen wegnemen, de plicht hebben deze documenten te onderzoeken om zo meer zekerheid te verkrijgen over het al dan niet bestaan van een risico blootgesteld te worden aan een in artikel 3 EVRM verboden handeling voor betrokkenen in hun land van herkomst. Uit dit arrest afleiden dat wanneer er twijfels bestaan over de voorgehouden nationaliteit of verblijfplaats van een asielzoeker, een asielaanvraag niet meer mag afgewezen worden, kan niet de bedoeling van het EHRM geweest zijn. Documenten moeten immers worden beoordeeld in samenhang met de verklaringen en hebben derhalve slechts objectieve bewijswaarde voor zover ze geloofwaardige verklaringen ondersteunen. Documenten hebben enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielaanvraag te herstellen.

Waar verzoeker nog stelt dat hij 14 jaar was in 2010 volgens zijn taskara, dat dit ook is wat hij altijd heeft gezegd tegen de Belgische overheid, dat hij in 1995 geboren is en de Dienst Voogdij dit niet correct oordeelde en stelde dat hij geboren is in 1992, dat hij deze conclusie altijd heeft betwist, wijst de Raad er op dat verzoekers argumenten ten aanzien van de medische analyse niet in onderhavige procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kunnen worden betwist, gezien dit niet de wettelijk voorziene beroepsmogelijkheid is. Verzoeker had de mogelijkheid om tegen de beslissing van de Dienst Voogdij beroep in te stellen bij de Raad van State en dit binnen de 60 dagen na de betekening van de beslissing, welke beroepsmogelijkheid ook werd aangegeven in de beslissing van de Dienst Voogdij.

2.11. In zoverre verzoeker er op wijst dat hij van Hazara origine is en dat uit de UNHCR Guidelines blijkt dat Afghanistan de derde gevaarlijkste staat ter wereld is voor mensen die behoren tot etnische minderheden, dat Hazara's het slachtoffer zijn van maatschappelijke discriminatie, intimidatie en zelfs moorden en dat in de provincie van waar hij afkomstig is gewelddadige incidenten hebben plaatsgevonden tussen Kuchi herders en Hazara's en dat dit geweld geleid heeft tot verplaatsing van Hazara dorpingen, wijst de Raad er op dat het aan verzoeker toekomt om de verschillende elementen van zijn relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van zijn asielaanvraag aan te reiken. De Raad merkt op dat verzoeker noch tijdens het invullen van de vragenlijst op de Dienst Vreemdelingenzaken, noch tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal heeft aangehaald dat zijn Hazara origine een direct verband houdt met de door hem voorgehouden redenen of een reden op zich was om zijn land te ontvluchten en asiel aan te vragen. De Raad herhaalt dat de bewijslast inzake de gegrondheid van de asielaanvraag bij de asielzoeker ligt en dat het de taak is van de asielzoeker om de verschillende elementen van zijn relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van de asielaanvraag aan te reiken. Het is de taak van de asielinstanties om in het licht van de verklaringen van de betrokkene en van de concrete omstandigheden van de zaak te onderzoeken of er sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of dat de betrokkene een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Voorts benadrukt de Raad dat het niet volstaat te verwijzen naar de algemene situatie in het voorgehouden land van herkomst om aan te tonen dat de verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hiertoe in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr.121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480). Immers heeft de Raad vastgesteld dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij daadwerkelijk

de afgelopen jaren voor zijn vertrek naar Europa in het district Qarabagh, provincie Ghazni heeft verbleven. Het argument van verzoeker dat hij behoort tot een groep van personen die een specifiek risico lopen op vervolging, doet op zich geen afbreuk aan de stelling dat verzoeker geen zicht biedt op zijn nationaliteit, zijn reële verblijfssituatie en zijn regio van herkomst en aldus de commissaris-generaal en de Raad verhindert zich een correct beeld te vormen over verzoekers werkelijke nood aan bescherming. Een loutere verwijzing naar de richtlijnen van het UNHCR betreffende de etnische minderheden doet geen afbreuk aan voorgaande.

2.12. Op basis van voorgaande vaststelling kan er geen geloof meer worden gehecht aan verzoekers beweringen over zijn verblijf in Afghanistan. Bijgevolg kan er ook geen enkel geloof worden gehecht aan de vervolgingsfeiten die verzoeker in zijn regio van herkomst in die periode zou hebben meegemaakt.

Gelet op hetgeen voorafgaat, kan de aangevoerde schending van artikel 57/7bis (thans 48/7) van de vreemdelingenwet niet worden aangenomen.

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

2.13. Zoals blijkt uit de bestreden beslissing en uit wat voorafgaat, heeft verzoeker zijn afkomst niet aannemelijk gemaakt. Zoals blijkt uit wat voorafgaat wordt dit niet met valabele argumenten door verzoeker betwist.

De Raad merkt op dat het van belang is te kunnen vaststellen of de betrokken asielzoeker de nationaliteit van Afghanistan bezit. Overigens is er geen nood aan internationale bescherming als een persoon de nationaliteit van verschillende landen bezit en hij in één van deze landen op bescherming kan rekenen. Ook is het aantonen van de laatste verblijfplaats binnen het land van herkomst onontbeerlijk vermits er op grond van artikel 48/5, §3 van de vreemdelingenwet geen behoefte aan bescherming is indien verzoeker afkomstig is uit een streek waar geen risico aanwezig is. In de mate dat verzoeker verwijst naar de veiligheidssituatie in Afghanistan in het algemeen en naar de veiligheidssituatie in het district Qarabagh in de provincie Ghazni in het bijzonder, benadrukt de Raad dat de aanvrager van de subsidiaire beschermingsstatus met betrekking tot de vraag of hij bij een terugkeer naar het land van herkomst een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, niet kan volstaan met een verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist (RvS 26 mei 2009, nr. 193.523). Verzoeker maakt zelf het bewijs van een dergelijk verband met zijn persoon onmogelijk door ongeloofwaardige verklaringen af te leggen over zijn afkomst zodat er evenmin duidelijkheid is over zijn feitelijke herkomst.

Verzoeker verhindert zowel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen als de Raad om inzicht te krijgen in diverse essentiële of wezenlijke aspecten met betrekking tot zijn profiel, nationaliteit(en), voorgeschiedenis, levenswandel en levensomstandigheden en voldoet aldus niet aan de medewerkingsplicht die op hem rust (richtlijnconforme interpretatie van artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet met artikel 4, lid 1, 2 en 3 van de richtlijn 2004/38/EG van de Raad van 29 april 2004).

Een kandidaat-vluchteling heeft immers de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem/haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoeker dat hij zo gedetailleerd en correct mogelijk informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. Hoger bleek dat verzoeker niet de waarheid vertelde over zijn werkelijke verblijfplaats(en) voor zijn vertrek in weerwil van de plicht tot medewerking die op hem rust. Verzoeker draagt zelf de volledige verantwoordelijkheid voor het bewust afleggen van valse verklaringen tijdens het gehoor.

Door zijn gebrekkige medewerking op dit punt verkeert zowel de commissaris-generaal als de Raad in het ongewisse over waar verzoeker voor zijn aankomst in België in Afghanistan of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen hij zijn werkelijke streek van herkomst verliet. Het belang van de juiste toedracht over deze periode kan niet genoeg benadrukt worden. Het betreft immers de plaats en de tijd waar verzoeker de bron van zijn vrees situeert. Het is eveneens van essentieel belang voor het onderzoek van de subsidiaire bescherming. Het betreft immers de werkelijke streek van herkomst in functie waarvan het risico op ernstige schade wegens willekeurig geweld zal onderzocht worden. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van het relaas raakt, te verzwijgen

maakt verzoeker bijgevolg zelf het onderzoek onmogelijk naar een eventuele gegronde vrees voor vervolging die hij mogelijk koestert, of een reëel risico op ernstige schade die hij mogelijk zou lopen.

Immers, door het feit dat verzoeker geen reëel zicht biedt op zijn nationaliteit, reële verblijfssituatie of land van herkomst en de mogelijke problemen die daarmee verbonden zijn, verhindert hij de Belgische overheden zijn reële nood aan internationale bescherming correct in te schatten. Bij gebrek aan elementen betreffende de herkomst van een kandidaat-vluchteling kan subsidiaire bescherming niet worden verleend (RvS 15 oktober 2008, nr. 3412(c)).

Verzoekers argumentatie en verwijzing naar informatie met betrekking tot de veiligheidssituatie in Afghanistan in het algemeen en de veiligheidssituatie in het district Qarabagh in de provincie Ghazni in het bijzonder, zijn dan ook niet dienstig.

2.14. In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

In acht genomen wat vooraf gaat is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeert aan de hand van de in de bestreden beslissing toegelichte vaststellingen dat verzoeker niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. De materiële motiveringsplicht werd derhalve niet geschonden.

2.15. Waar verzoeker aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stuk 15) en dat verzoeker tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal van 8 juli 2013 de kans kreeg om zijn relaas uiteen te zetten, aanvullende bewijsstukken neer te leggen en zich te laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Dari machtig is. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Het zorgvuldigheidsbeginsel is derhalve niet geschonden.

De opgeworpen schendingen kunnen derhalve niet weerhouden worden.

2.16. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A (2) van het vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

2.17. Verzoeker vraagt in zijn verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien februari tweeduizend veertien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER